

omejenih Elkarjev beležil pred zborom vedno eno:

»Utopija! Slovenije ni več. Nikoli več ne bo živela. Pustite jo v grobu. Zamorec je storil svojo dolžnost.«

Le še poedinci so mu ugovarjali:

»Ne obupajmo, dokler naša pesem živi.«

»Ne živi več, gospod Simon od Soče.«

»Dokler naši Gorjanci bajijo.«

»Molče, gospod Janez.«

»Dokler Triglav grmi.«

»Minulo, gospod odvetnik.«

»Vsaj v molitvi živimo.«

»Ne molijo več, prečastiti.«

»Pa vsaj kolnejo še.«

»Pa ne po kranjsko, gospodje bohêmi.«

»Beštja,« je planil tedaj rdečelični Evangelist. »Odkod si se vzel, skovir? Nikoli ne bodo Kranjci tako izumrli, da bi jih za list taroka ne zbral. Iz enega igralskega omizja ti bom obudil Slovenijo, pa če jo je trikrat vzel pagatelj hudič.«

»Spolnilo se je,« je golčal Stoimeni, Prilagodnik, Svobodni, Pokretnik, Dežman, Karol, Dragotin, Dragutin..., »niti za eno igro taroka jih ne najdete več.«

»Pa vsaj ena slovenska mati živi še,« je trpel v nejasnosti in hripav od razburjenja blagovestnik. Stoimeni je onemel. Zlokobni čar njegove navzočnosti je sprhnel.

»Živi, ena mati še živi,« je zarajal njegov nasprotnik. »Fantje, pogum. Ena slovenska mati živi še. V tem enem srcu je prostora dovolj za vso ljubezen in vso boleost tisočerih rodov. Živela Slovenija!«

»Živelal!« je vzrastlo v množicah.

Veliki Jovan se je znova predramil v zanosnost:

»Hrast se omaje in hrib, zvestoba Slovincu ne gane.«

Brezmejna nežnost je objela vso družbo, vsa srca. Mlademu, neznanemu človeku ob Franji Valenčiču so se zaiskrile oči. Kakor razposajeno otroče je vzkliknil z otroškim glasom:

»Za domovino, za ljubljeno; kri prelijmo zanjo.«

Ozrli so se po njem in ga spoznali, ki se je trenutno zastidil. Ob Soči je bil prelil svojo kri. Par ur pred smrtjo je bil občutil svojo prvo pesem. S krvjo jo je blagoslovil in vzel seboj v grob.

France iz Vrbe je stegnil roko:

»Naš najmlajši, največji... Njegova veljaj... Za Slovenijo... kri in življenje...«

Glas mu je trgalo ganotje.

»Kri in življenje,« je pela velika srenja... Takrat je zapel petelin... Jutro je rosilo iz megla. Ko pa je solnce vželo, je bilo vse polje, kakor da ga je pokrila krvava rosa. Mlado pastirče, edine slovenske matere dete, je stopilo v polje, se začudilo in zapelo:

»Izidor ovčice pasel...«

VSTAJENJE.

TONE SELIŠKAR.

In je zopet pomlad in Vstajenje.

In zopet je vstal samo On.

O, Aleluja,
samo On je vstal!

In vse je v cvetju,
vse je v petju,
vse v zvonjenju
in vse v drhtenju —

in solnce in zemlja,
vse je Vstajenje
in je življenje —
in zopet je vstal samo
On.

Krvavi trakovi
letijo na štiri
nebesne strani —

to smo mi:
krvniki srca
Njegovega polnega —
majhni ljudje,
slepci nečisti,
ki
ne vidimo solncea
ne zemlje
ne Njega —
in Vstajenje je zapelo
brez nas.

O, Aleluja,
in On je vstal brez nas!

In je zopet pomlad.
In je žalost in smrt.